

Konfirmation i en perfektionskultur

Ved sognepræst Rikke Bjerregaard Bertelsen, Birkerød kirke.

I marts blev resultater fra Den Nationale Sundhedsprofil præsenteret: En undersøgelse af befolkningens fysiske og psykiske sundhed (med svar fra mere end 180.000 danskere over 16 år), som fortalte om mistroivsel – hver sjette dansker har det psykisk svært. Det gjaldt især de unge under 24 år, hvor de unges "score" på stressskalaen er steget til over 31 procent for unge mænd og over 52 procent for unge kvinder. Også i Rudersdal møder vi flere sårbare unge og konfirmander. Det er både depression og angst, stress, spiseforstyrrelser og lignende, som de unge kæmper med. Det gør et stort og foruroligende indtryk, at de allerede er "ramt" af det liv, de endnu er helt unge i.

Og hvad stiller vi så op? Det spørgsmål skal vi finde svar på. Først og fremmest tror jeg, vi voksne skal være tilstede. Der er ingen tvivl om, at de unge er begavede, stimulerede og meget selvstændige, men de har stadig brug for nærhed og nærvær. At vi voksne er i nærheden og taler med de unge, også om de svære tanker og følelser som ensomhed, misundelse, utilstrækkelighed, angst: Underlige tanker, som måske slet ikke er så underlige, fordi alle kan tænke dem.

Det handler om, at vi voksne støtter, bekræfter vores unge i en tid, som vi jo alle har prøvet på vores kroppe og sind. Ungdomstid er en sårbar tid. Der er store emner: Kærester, seksualitet, ens eget selvbillede og identitet, som det tager tid at få på plads. Men det kan ikke gøres alene. Det kræver gode rollemodeller. Engang hed det, at det tager en hel landsby at opdrage et barn – og det er jo sandt.

I dåben, hvor vi fejrer den lille nys ankomst, bliver vi også mindet om, at vi har et ansvar for, at barnet vokser op i gode, trygge og kærlige omgivelser. Det gælder ikke bare forældre og faddere, men også familie og venner – ja, hele menigheden! Det er det ansvar, vi pålægges, hver gang vi fejrer dåb, og som vi bliver mindet om, når vi fejrer konfirmation. Konfirmation handler om, at de unge får gentaget og bekræftet Guds velsignelse til et liv i kærlighed og tro. Og livet handler – for mig at se – om kærlighed og fællesskab, om at lytte og give hinanden plads. Det handler om menneskeværd og selvværd. Det handler ikke udelukkende om 12-taller – men om originalitet og om at følge vores hjerters veje og vildveje. Om at træde ud i det kaos, det kan være at være menneske, fordi vi når ud over vore egne næsetippe og derfor ikke kan være i kontrol og have tjek på det.

Digteren Helle Søtrup har skrevet en bøn: *"Mind os kærligt om, at vi kommer fra hver vores slagmark. At huden er tynd og hjertet langsomt, og at vi selv var nogens børn engang, der ikke kunne binde vores sko. Og lad os gå hinanden i møde i den bevidsthed."*